

ARRANZ-BRAVO

Una singular visió de l'esport

Una singular visión del deporte

Dr. R. Balius i Juli

Seguint l'encertada política de dotar al futur Museu Olímpic de Laussane amb obres de diferents tendències artístiques, pertanyents als més renombrats artífex, el CIO ha adquirit recentment 27 pintures del català Arranz-Bravo.

Eduard Arranz-Bravo nasqué a Barcelona l'any 1941, de pare basc i mare argentina, amb arrels canàries i italianes. Des de molt jove destaca per la seva extraordinària habilitat com a dibuixant, que seguirà reflectint-se en tota la seva trajectòria artística. Cap a finals dels anys cinquanta, comença a pintar de manera continuada obres radicalment abstractes. És durant aquests anys que viatja a París i ingressa a l'Escola de Belles Arts de Sant Jordi. La seva curta estada a l'Escola, encara que fou poc transcendent per la seva formació, degut al caràcter poc progressista del professorat, li permeté conèixer i fer amistat amb nombrosos companys com Artigau, Gerard Sala, Puiggros, Serra de Rivera, Pedro Giralt, Robert Llimós i, especialment, Rafael Bartolozzi, amb el qual, durant la dècada dels setanta, mantindrà una intensa col·laboració artística. També a Belles Arts, conegué a la pintora Carme Mestres, la qual pocs anys després seria la seva muller.

El 1961 viatja a Itàlia i exposa individualment per primera vegada, al Club Universitari de Barcelona, entitat bàsicament esportiva. Cap el 1967 la seva pintura canvia radicalment, entrant en una línia de figuració lliure, que els crítics han denominat "nova figuració". El tema fonamental és el cos humà, que de cap manera pretèn reproduir. Analitza els efectes i defectes corporals i, a partir d'aquest anàlisi,

Siguiendo la acertada política de dotar al futuro Museo Olímpico de Lausanne, con obras de las diferentes tendencias artísticas, pertenecientes a los más renombrados artífices, el CIO ha adquirido recientemente 27 pinturas del catalán Arranz-Bravo.

Eduardo Arranz-Bravo nació en Barcelona en 1941, de padre vasco y madre argentina, con raíces canarias e italianas. Desde muy joven destaca por su extraordinaria habilidad como dibujante, que seguirá reflejándose en toda su trayectoria artística. Hacia finales de los años cincuenta, comienza a pintar de manera continuada obras radicalmente abstractas. Es durante estos años que viaja a París e ingresa en la Escuela Superior de Bellas Artes de San Jorge. Su corta estancia en la escuela, si bien es poco trascendente para su formación, dado el carácter poco progresista del profesorado, le permite conocer y trabar amistad con numerosos compañeros como Artigau, Gerard Sala, Puiggros, Serra de Rivera, Pedro Giralt, Robert Llimós y, especialmente, Rafael Bartolozzi con el cual, en la década de los setenta, mantendrá una intensa colaboración artística. También en Bellas Artes, conoció a la pintora Carmen Mestres, que pocos años después se convertiría en su esposa.

En 1961 viaja a Italia y expone individualmente, por primera vez, en el Club Universitario de Barcelona, entidad básicamente deportiva. Hacia 1967 su pintura cambia radicalmente, entrando en una línea de figuración libre, que los críticos han denominado "nueva figuración". Su tema fundamental es el cuerpo humano, que no pretende en modo

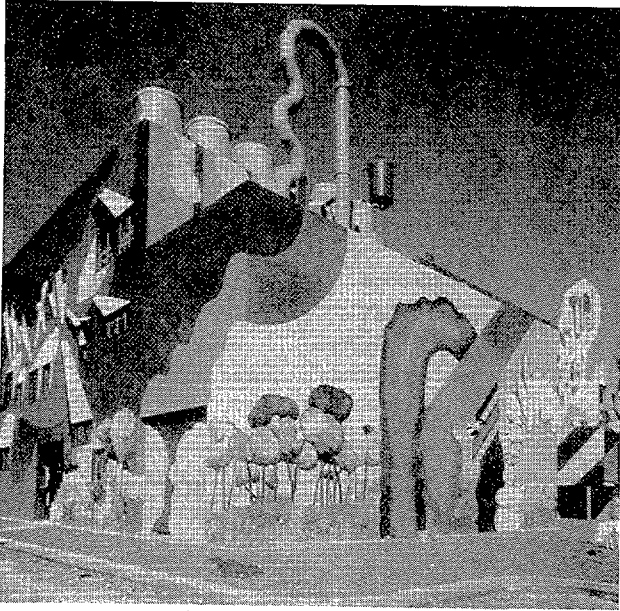

Figura 1. Fàbrica Tipel. Pareds del Vallès.

recrea un cosmos que a la vegada és inventat i real, imaginatiu i vertader. Algú ha dit que Arranz-Bravo destrueix per tornar a crear.

En tota la seva obra el dibuix segueix essent

alguno reproducir. Analiza los efectos y defectos corporales y, a partir de este análisis, recrea un cosmos que es a la vez inventado y real, imaginativo y verdadero. Alguien ha dicho que Arranz-Bravo destruye para volver a crear.

En toda su obra el dibujo sigue siendo esencial y perfecto, realista o simbolista, constituyendo el entramado sobre el que se sustenta el color, que actúa como contrapunto, en ocasiones violento, alterando el que parecía ser el concepto substancial.

En estos años se suceden las exposiciones, individuales y colectivas, en diferentes ciudades en España y obtiene numerosos premios, entre los cuales destacan el de la Bienal Internacional del Deporte en las Bellas Artes, que ganó con un cuadro de temática ciclista y el acreditado Premio de Dibujo Ynglada-Guillot.

Entre 1970 y 1980, sin perder su personalidad artística, establece una intensa colaboración con Rafael Bartolozzi, que se concreta en exposiciones, edificios pintados, ediciones, diseño y montajes. Parte de la obra de estos años, especialmente la mural, puede encuadrarse dentro del por entonces denominado pop-art. Esta actividad debe situarse en el contexto socio-político del país y con-

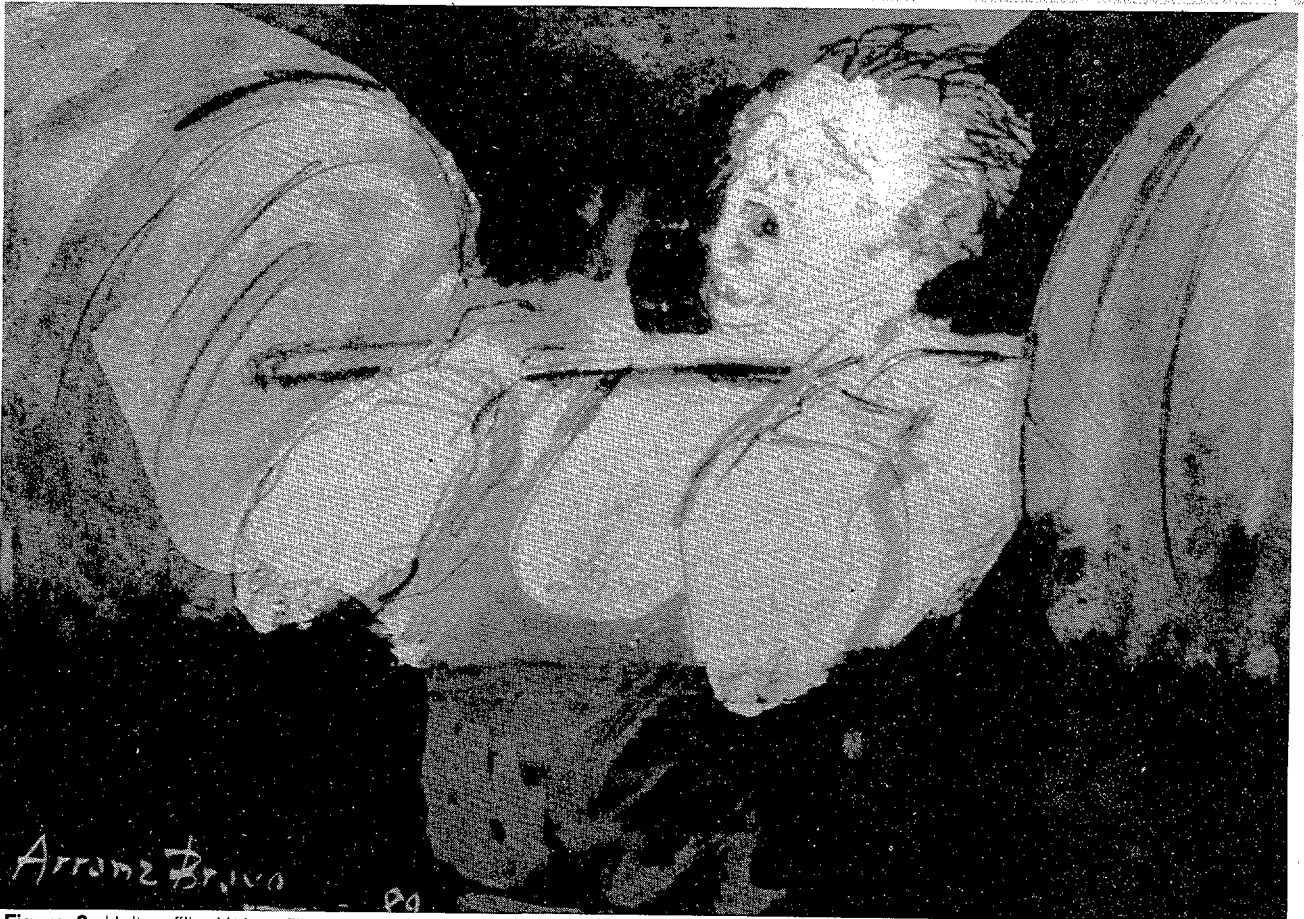

Figura 2. Halterofilia. Halterofilia.

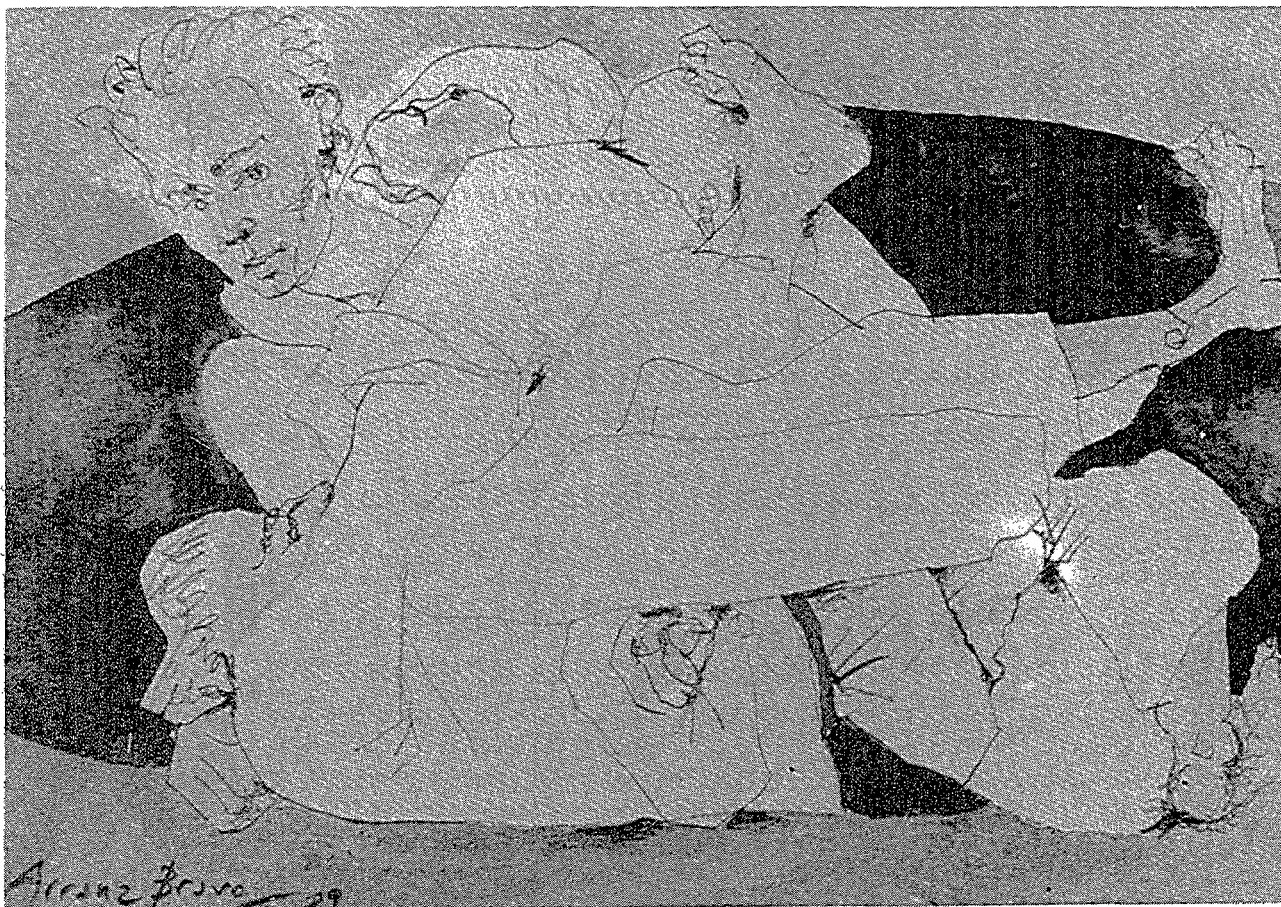

Figura 3. Judo.

essencial i perfecte, realista o simbolista, constituint l'armadura sobre la qual es sustenta el color, que actua com contrapunt, a vegades violent, alterant el que semblava ésser el concepte sustancial.

En aquests anys es succeeixen les exposicions, individuals i col·lectives, en diferents ciutats d'Espanya i obté nombrosos premis, entre els quals destaquen el de la "Bienal Internacional del Deporte en las Bellas Artes", que guanyà amb un quadre de temàtica ciclista, i l'acreditat Premi de Dibuix Ynglada-Guillot.

Entre 1970 i 1980, sense perdre la seva personalitat artística, estableix una intensa col·laboració amb Rafael Bartolozzi, que es concreta en exposicions, edificis pintats, edicions, dissenys i muntatges. Part de l'obra d'aquests anys, especialment la mural, pot enquadrar-se dins de l'aleshores denominat pop-art. Aquesta activitat ha de situar-se en el context sociològic del país i considerar-la com una diversió que buscava afanyadament una sensació de llibertat. Va tenir gran ressó a Catalunya la pintura dels 2.000 metres quadrats de superfície de les façanes de la fàbrica Titel, situada al costat d'una de les autopistes d'accés a Barcelona. Fou tal l'impacte que causà en aquells moments, una

siderarla com a una diversió que buscava afanosament una sensació de llibertat. Tuvo gran resonancia en Cataluña, la pintura de los 2.000 metros cuadrados de superficie de las fachadas de la fàbrica Titel, ubicada junto a una de las autopistas de acceso a Barcelona. Fue tal el impacto que una obra de estas características causó en aquellos momentos, que estuvo en un tris de ser suprimida, por considerar las autoridades que su visión podría ser peligrosa para los automovilistas. También de esta época es la pintura de la casa en Mallorca de Camilo José Cela.

A partir de 1981 vuelve a exponer en solitario y las muestras se internacionalizan. Paris, Heidelberg, Amsterdam, Rio Janeiro y New York son testigos de su obra, junto con numerosas galerias españolas de Cadaqués, Barcelona, Zaragoza, Madrid, Girona, Oviedo, Valencia y un largo etc. En 1989 se celebró en Barcelona, bajo el patrocinio del Departamento de Cultura de la Generalitat de Cataluña, una exposición antológica que constituyó un notable acontecimiento en el ambiente artístico catalán. Son frecuentes en estos años las series temáticas tales como "Abraçades" (abrazos), "Pantocrator", "Grups" (grupos) o "Der Van Gogh

obra d'aquestes característiques, que per ben poc no va ésser suprimida, per considerar les autoritats que la seva visió podria ser perillosa pels automovilistes. També és d'aquesta època la pintura de la casa a Mallorca d'en Camilo José Cela.

A partir de 1981 torna a exposar en solitari i les mostres s'internacionalitzen: París, Heidelberg, Amsterdam, Rio Janeiro i New York són testimonis de la seva obra, al costat de nombroses galeries espanyoles de Cadaqués, Barcelona, Saragossa, Madrid, Girona, Oviedo, València i un llarg etc. Al 1989 es celebrà a Barcelona, sota el patrocini del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, una exposició antològica que constituí un notable esdeviment en l'ambient artístic català. En aquests anys són freqüents sèries temàtiques com "Abraçades", "Pantocràtor", "Grups" o "Der Van Gogh Forget it", no faltant algunes brillants incursions dins el món de l'escultura, utilitzant diversos materials (bronze, marbre o ceràmica).

Arranz-Bravo és un treballador infatigable, que treballa de sol a sol, que dibuixa, pinta i modela per exigència vital, que no produeix per encàrrec ni per a vendre, perquè no ven, sinó que simplement atenen els desitjos d'aquells que volen comprar.

Forget it", no faltando algunas brillantes incursiones en el mundo de la escultura, utilizando diversos materiales (bronce, mármol o cerámica).

Arranz-Bravo es un trabajador infatigable, que trabaja de sol a sol, que dibuja pinta y modela por exigencia vital, que no produce por encargo ni para vender, ya que no vende, sino que simplemente atiende a los deseos de quienes quieren comprar.

En 1990 el artista recibe un encargo del COOB 92, para diseñar tres sellos de correos -judo, halterofilia y hockey- de la serie preolímpica. Por una vez, rompe la norma y acepta el encargo. Posiblemente lo hace porque Arranz-Bravo es fundamentalmente un deportista. Sabemos que únicamente altera su ritmo de trabajo para jugar al tenis y que aprovecha sus momentos de ocio para disfrutar de la natación o la vela, actividades que practica en Cadaqués, en donde radica su estudio principal. Además, en su producción existen algunos antecedentes de temática deportiva, entre los cuales se encuentran unos deliciosos e irónicos dibujos de nadadores en actitudes precompetitivas. Los diseños filatélicos, que poseen una extraordinaria fuerza, son esencialmente realistas y se apoyan fundamentalmente en el dibujo, siendo

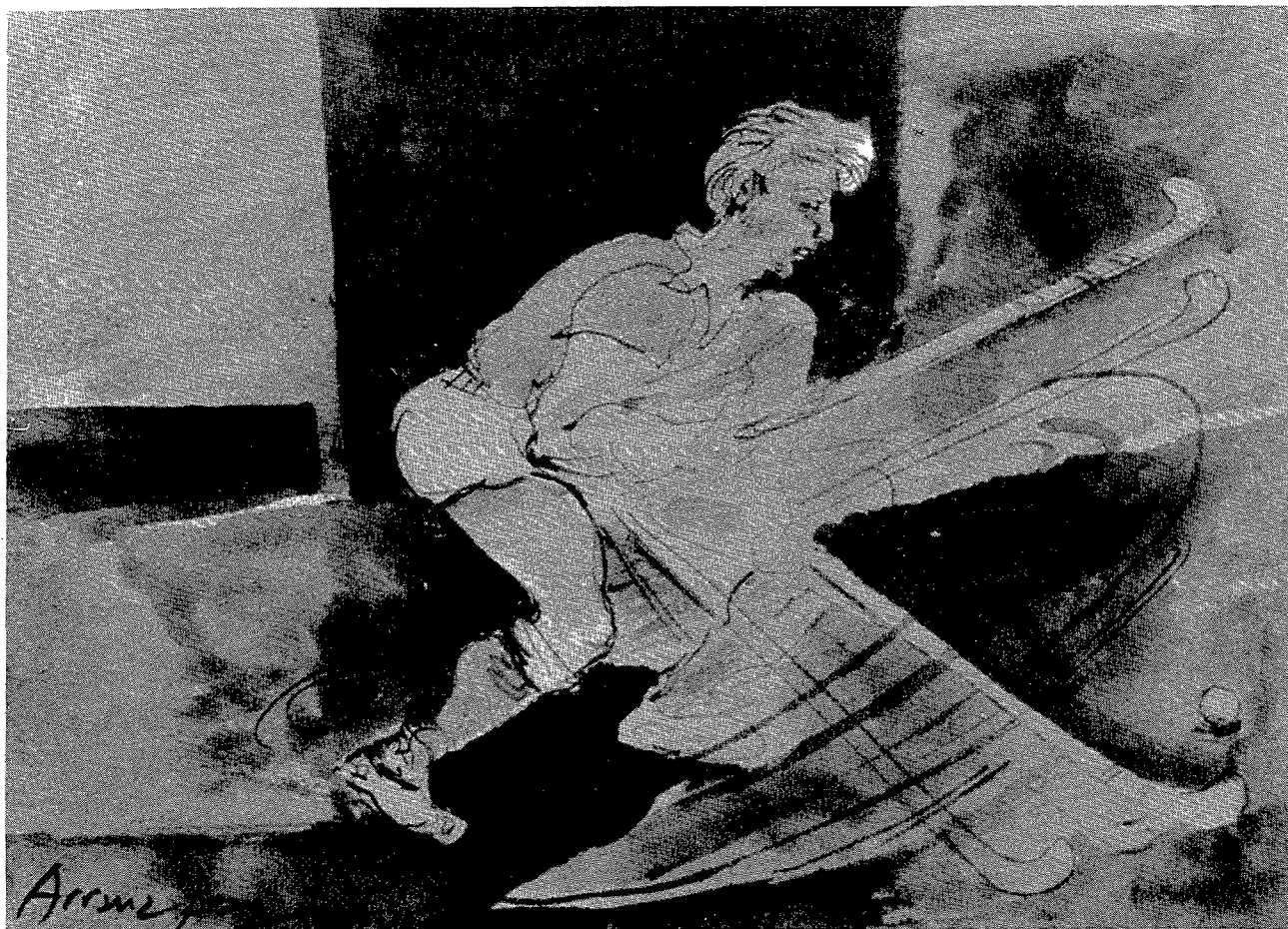

Figura 4. Hoquei. Hoquey.

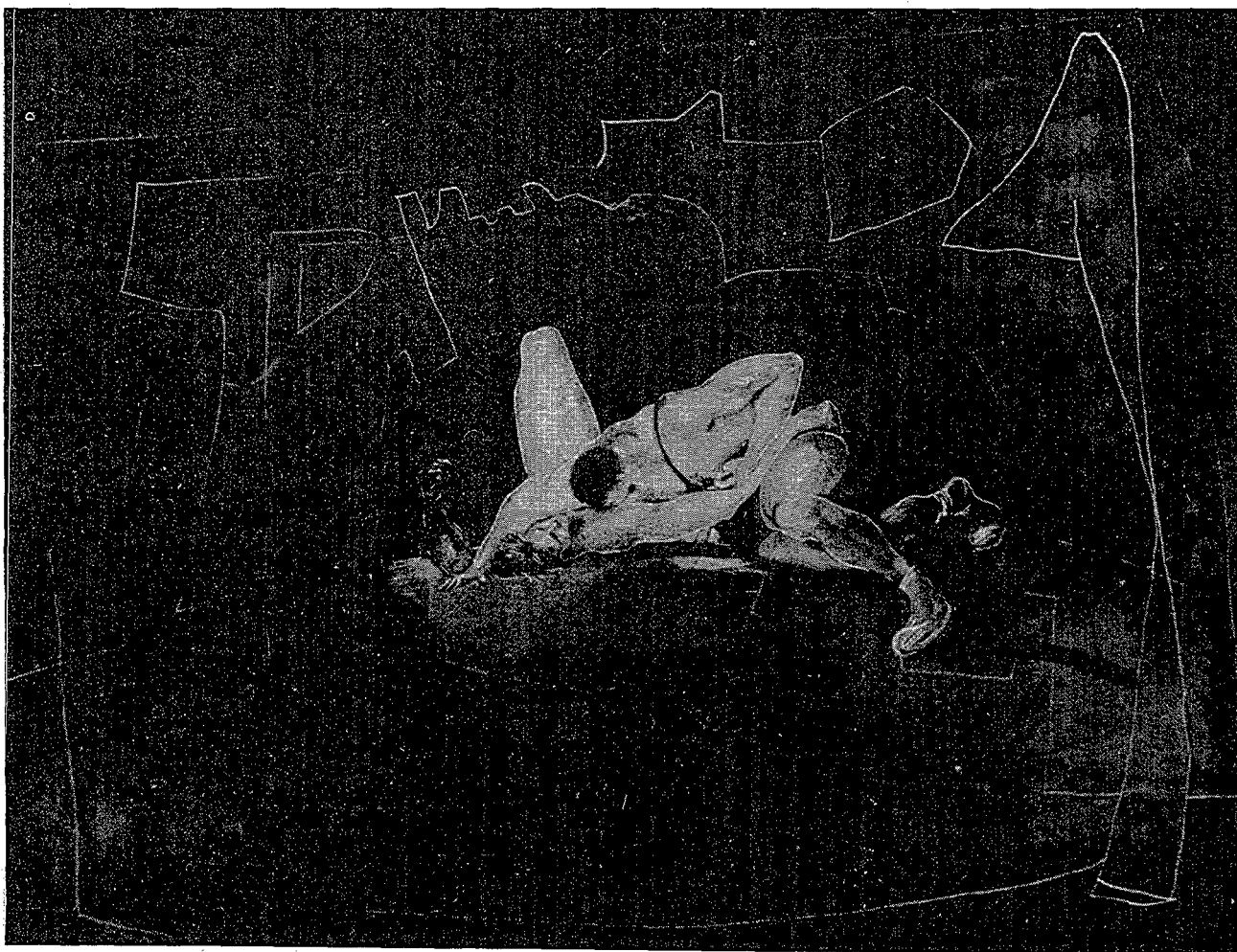

Figura 5. Lluisa. Lucha.

El 1990 l'artista rep l'encàrrec del COOB'92, per a dissenyar tres segells de correus –judo, halterofília o hoquei– de la sèrie preolímpica. Per una vegada, trenca la norma i accepta l'encàrrec. Possiblement ho fa perquè Arranz-Bravo és fonamentalment un esportista. Sabem que únicament altera el ritme de treball per a jugar al tennis i que aprofita els moments de lleure per disfrutar de la natació o de la vela, activitat aquesta que practica a Cadaqués, on té el seu estudi principal. A més, en la seva producció, existeixen alguns antecedents de temàtica esportiva, entre els quals es troben uns deliciosos i irònics dibuixos de nedadors en actituds precompetitives. Els dissenys filatèlics, que tenen una extraordinària força, són essencialment realistes i es recolzen principalment en el dibuix, essent el seu cromatisme tènue i matisat.

A partir d'aquest començament, l'artista sent la necessitat de continuar la creació esportiva-olímpica i d'aquesta manera surgeix la sèrie que posteriorment adquirirà el CIO. És un conjunt d'obres, heterogènies quant a forma, tamany, tècniques –di-

su cromatismo tenue y matizado.

A partir de este comienzo, el artista siente necesidad de continuar la creación deportivo-olímpica y de esta manera surge la serie que posteriormente adquirirá el CIO. Se trata de un conjunto de 27 obras, heterogéneas en cuanto a forma, tamaño, técnica –dibujo, guache, óleo, collage, técnica mixta– y peculiaridades pictóricas, que Arranz-Bravo desea y plasma de forma que puedan ser comprendidas por el gran público.

De características parecidas a los originales realizados para los sellos preolímpicos, es decir, dentro de un evidente realismo, son las pinturas dedicadas a tenis de mesa, natación, lucha, ciclismo y boxeo. El bádminton, el baloncesto, el remo o la equitación, están representados por el volante, la cesta, el remo o el caballo, elementos esenciales del juego respectivo, en un ambiente cromático adecuado a la actividad correspondiente.

El conjunto numericamente más importante, está formado por obras en las cuales el dibujo puro, desnudo, perfecto en su ejecución y realista del

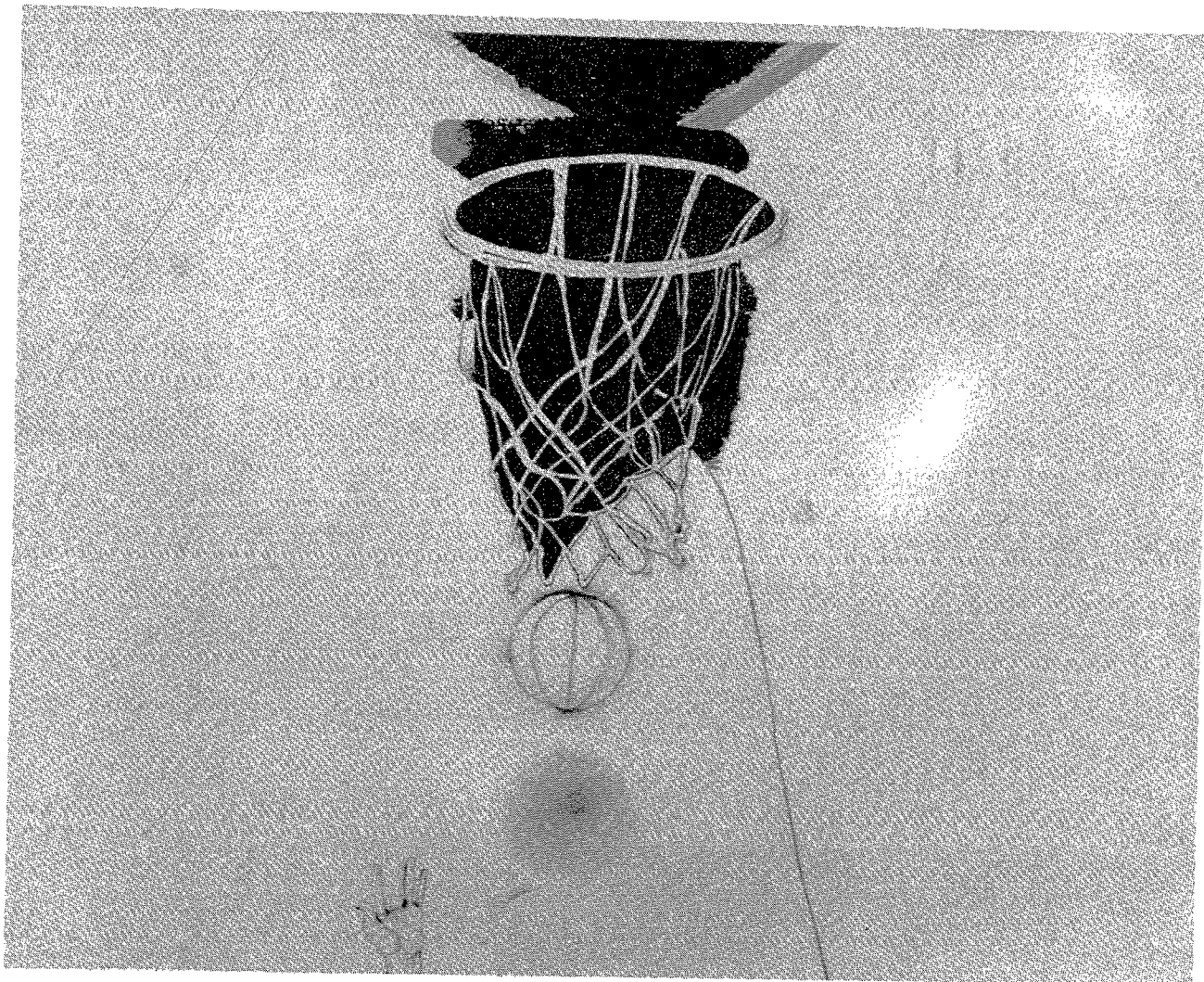

Figura 6. Bàsquet. Baloncesto.

buiç, guache, oli, collage, tècnica mixta- i peculiari-
tats pictòriques, que Arranz-Bravo desitja i plasma
de manera que puguin ser compreses pel gran
públic.

De característiques semblants als originals rea-

deportista en acció, constitue la base de la escena.
En todos estos cuadros, la imagen dibujada se
ve reforzada por unas irregulares manchas en negro y rojo, que sirven de contrapunto a la situación.
Dentro de este grupo se encuentran el beisbol, la

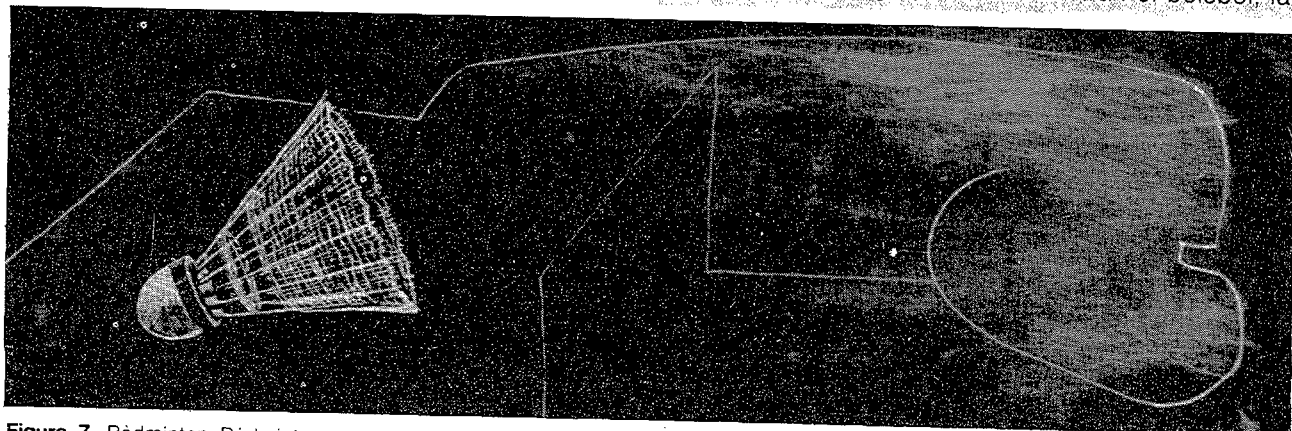

Figura 7. Bàdminton. Bádminon.

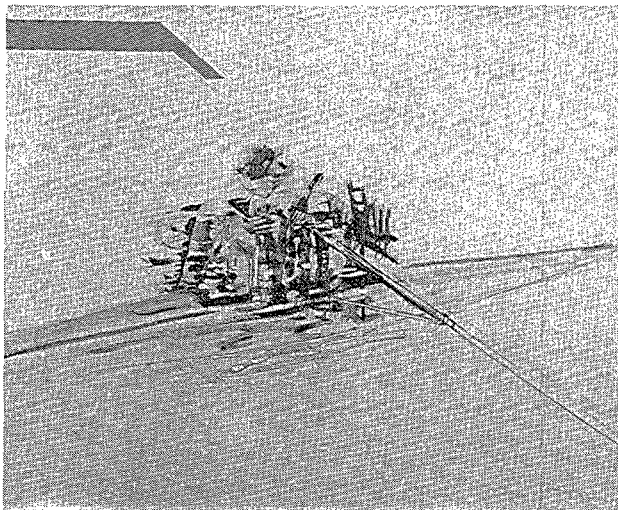

Figura 8. Rem. Remo.

litzats pels segells preolímpics, és a dir, dins d'un evident realisme, són les pintures dedicades al ping-pong, natació, lluita, ciclisme i boxa, el bàdminton, el bàsquet, el rem o l'equitació, estan representats pel volant, la cistella, el rem o el cavall, estris essencials del respectiu joc, en un ambient cromàtic adequat a l'activitat corresponent.

El conjunt numèricament més important, està format per obres en les quals el dibuix pur, nu, perfecte en la seva realització i realista de l'esportista en acció, constitueix la base de l'escena. En tots aquests quadres, la imatge dibuixada està reforçada per unes irregulars taques en negre i vermell, que serveixen de contrapunt a la situació. Dins d'aquest grup hi trobem el beisbol, l'esgrima, el futbol, la gimnàstica, el tir olímpic, el tennis, el piragüisme, el pentatló modern i el handbol. Dues pintures completen la col·lecció: una d'elles, al·lusiva a l'arribada d'una cursa, pensem pertany de ple a la "nova figuració, de la qual ja hem comentat les característiques; l'altre, únic oli de la sèrie i, a més, la de més grans dimensions, està dedicada a la vela.

La producció esportiva d'Arranz-Bravo serà, sens dubte, un dels atractius del futur Museu Olímpic de Lausanne, en el qual serà motiu d'interessant i esplèndid contrast amb l'obra d'altres autors de diferent orientació artística.

esgrima, el futbol, la gimnasia, el tiro olímpico, el tenis, el atletismo, el tiro con arco, el voleibol, el piragüismo, el pentatlón moderno y el balonmano. Dos pinturas completan la colección: una de ellas, alusiva a la llegada de una carrera, creemos pertenece de lleno a la "nueva figuración", cuyas características hemos comentado; la otra, único óleo de la serie y además la de mayores dimensiones, está dedicada a la vela.

La producción deportiva de Arranz-Bravo será, sin duda, uno de los atractivos del futuro Museo Olímpico de Lausanne, en el cual será motivo de interesante y espléndido contraste, con la obra de otros autores de diferente orientación artística.

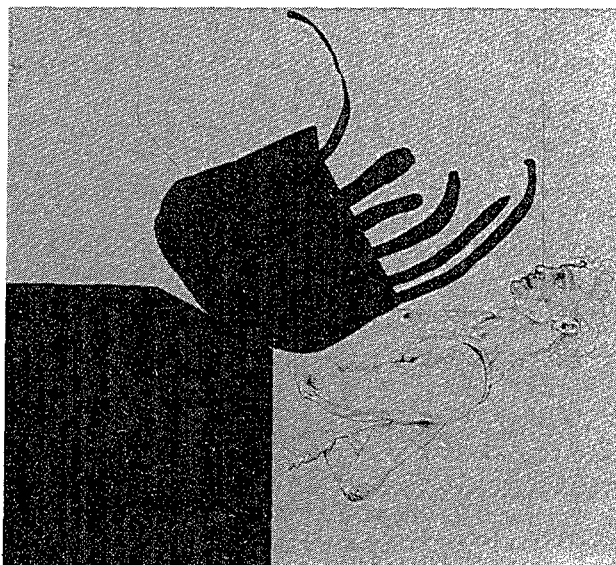

Figura 9. Pentatló modern. Pentatlón moderno.